

Augstākais bauslis

Elders Džozefs B. Virtlins
no Divpadsmit apustuļu kворuma

Kad mēs sniedzamies, lai palīdzētu mazākajiem no Debesu Tēva bērniem, mēs to darām Viņam.

Brāļi un māsas, es vēlos jums uzdot vienu svarīgu jautājumu. Kāda īpašība vislabāk raksturo mūs kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļus?

Šodien es vēlos runāt par atbildi uz šo jautājumu.

Mūsu ēras pirmajā gadsimtā Korintā augošās Baznīcas locekļi attiecībā uz evaņģēliju bija entuziasma pilni. Gandrīz visi bija nesen pievērsušies Baznīcai. Daudzi bija tai pievērsti caur apustuļa Pāvila un citu sludināšanu.

Taču svētie Korintā bija arī ķildīgi. Viņi strīdējās paši savā starpā. Daži jutās augstāki par citiem. Viņi veda cits citu uz tiesu.

Kad Pāvils to dzirdēja, viņš, izjuzdams vilšanos, uzrakstīja viņiem vēstuli, lūdzot tiem kļūt vienotiem. Viņš atbildēja uz daudziem jautājumiem, par kuriem tie bija strīdējušies. Tad, pirms beigām, viņš teica, ka grib tiem rādīt „vēl pārāku ceļu”.¹

Vai jūs atceraties vārdus, kurus viņš tālāk rakstīja?

„Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis.”²

Pāvila vēstījums šai jaunajai svēto grupai bija vienkāršs un tiešs — nekas, ko jūs darāt, neradīs lielas pārmaiņas, ja jums nebūs mīlestības.

Jūs varat runāt mēlēs, pravietot, saprast visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un, ja jums ir pilnīga ticība, lai varētu kalnus pārcelt, bet nav mīlestības, tad tas jums neko nelīdz.³

„Žēlsirdība ir tīrā Kristus mīlestība.”⁴ Glābējs rādīja piemēru šai mīlestībai un mācīja to pat tad, kad Viņš tika mocīts no tiem, kas viņu nicināja un ienīda.

Vienā no gadījumiem farizeji, cenšoties Viņu kārdināt, jautāja Viņam šķietami neiespējamu jautājumu: „Mācītāj,” viņi jautāja, „kurš ir augstākais bauslis bauslībā?”⁵

Farizeji bija plaši šo jautājumu diskutējuši un bija atraduši vairāk nekā 600 baušļus.⁶ Ja jau prioritātes noteikšana bija tāds sarežģīts uzdevums mācītājiem, viņi noteikti domāja, ka jautājums būs neiespējams šim amatnieka dēlam no Galilejas.

Bet, kad farizeja dzirdēja atbildi, tie satraucās, jo tā norādīja uz to lielo vājumu. „Tev būs Dievu, savu Kungu, mīlēt no visas sirds un no visas dvēseles, un no visa sava prāta. Šis ir

augstākais un pirmais bauslis. Otrs tam līdzīgs ir: tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu. Šinīs abos bausļos ir saņemta kopā visa bauslība un pravieši.”⁷
Kopš tās dienas šis iedvesmotais izteikums ir atkārtots paaudžu paaudzēs. Tad nu mums, mūsu mīlestības mērs ir mūsu dvēseļu diženuma mērs.

Svētie raksti mums saka, ka: „Bet, ja kas Dievu mīl, to Dievs ir atzinis.”⁸ Kāds brīnišķīgs apsolījums — būt Viņa atzītam. Tas liek justies priecīgiem, domāt, ka debess un zemes Radītājs var pazīt mūs un mīlēt mūs ar patiesu, mūžīgu mīlestību.

1840. gadā pravietis Džozefs Smits nosūtīja apustuļiem vēstuli, kurā viņš mācīja: „Mīlestība ir viena no galvenajām lietām, kas raksturo Dievu, un tā būtu jāizpauž tiem, kuri vēlas būt par Dieva dēliem. Cilvēks, kurš ir pilns ar Dieva mīlestību, nav apmierināts tikai ar savu ģimenei vien, bet sniedz savu mīlestību visai pasaulei, vēloties svētīt visu cilvēci.”⁹

Kad mēs sniedzam mīlestību tiem, kuri ir mums apkārt, mēs piepildām augstākā bausļa otru pusi: „Tev būs savu tuvāku mīlēt kā sevi pašu.”¹⁰

Abi bausļi ir nepieciešami, jo, kad mēs nesam cits cita nastas, mēs piepildām Kristus likumu.¹¹

Mīlestība ir sākums, vidus un nobeigums mācekļības takai. Tā mierina, sniedz padomu, ārstē un atbalsta. Tā vada mūs caur tumšu ieleju un caur nāves aizsegu. Visbeidzot — mīlestība vada mūs uz godību un mūžīgās dzīves lieliskumu.

Manuprāt, pravietis Džozefs Smits vienmēr ir izrādījis patiesas Kristus mīlestības piemēru. Daudzi vaicāja, kā viņš guva tik daudzus sekotājus un tie palika. Viņa atbilde: „Tas ir tāpēc, ka man piemīt mīlestības princips.”¹²

Šo gadījumu ir izstāstījis 14 gadus vecs zēns, kurš bija atnācis uz Navū, lai atrastu savu brāli, kurš dzīvoja tur blakus. Jaunais zēns bija ieradies ziemā bez naudas un draugiem. Kad viņš apjautājās par savu brāli, zēns tika aizvests uz plašu namu, kas izskatījās pēc viesnīcas. Tur viņš satika vīrieti, kurš teica: „Nāc iekšā, dēls, mēs par tevi parūpēsimies.”

Zēns piekrita un tika ielaists mājā, kur viņš tika pabarots, sasildīts, un viņam tika ierādīta gulta, kurā gulēt.

Nākamajā dienā, kas bija ārkārtīgi auksta, bet, neskatoties uz to, zēns piespieda sevi noiet astoņas jūdzes līdz vietai, kur atradās viņa brālis.

Kad vīrietis no mājas to redzēja, viņš teica, lai jaunais zēns paliek uz brītiņu. Viņš teica, ka drīz nāksot zirgu pajūgs un tad viņš atpakaļ varētu braukt kopā ar to.

Kad zēns protestēja, sākot, ka viņam nav naudas, vīrs viņam teica par to neuztraukties, ka viņi par to parūpēsies.

Vēlāk zēns uzzināja, ka vīrietis no mājas bija neviens cits kā Džozefs Smits, mormoņu pravietis. Šo kristīgās mīlestības izpausmi zēns atcerējās visu savu mūžu.¹³

Nesenajā Mormonu Tabernakla kora pārraides „Mūzika un runātais vārds” vēstījumā tika stāstīts stāsts par vecu vīru un sievieti, kuri bija precējušies daudzus desmitus gadu. Sieviete vairs nevarēja par sevi parūpēties tā, kā to bija darījusi tik daudzus gadus, jo lēnām zaudēja savu redzi. Bez prasīšanas vīrs sāka lakot viņas roku pirkstu nagus.

„Viņš zināja, ka viņa var saskatīt savu roku pirkstu nagus tikai tad, kad pieliek tuvu acīm, pareizā leņķī, un tie viņai izraisīja smaidu. Viņam patika viņu redzēt smaidīgu, tādēļ viņš turpināja lakot viņas nagus vairāk kā piecus gadus, pirms viņa nomira.”¹⁴

Tas ir patiesas Kristus mīlestības piemērs. Dažreiz lielākā mīlestība nav atrodamā dramatiskos notikumos, par ko raksta dzejnieki un rakstnieki. Bieži, vislielākās mīlestības izpausmes ir vienkārši pakalpojumi un rūpes, ko izrādām tiem, kurus sastopam dzīves gaitā.

Patiesa mīlestība pastāv mūžīgi. Tā ir mūžīgi pacietīga un piedodoša. Tā tic, cer un iztur visu. Tā ir mīlestība, kādu mums sniedz mūsu Debesu Tēvs.

Mēs visi ilgojamies pēc šādas mīlestības. Pat, ja mēs pieļaujam kļūdas, mēs ceram, ka citi mūs mīlēs, neskatoties uz mūsu kļūmēm — pat ja mēs to neesam pelnījuši.

Ak, tas ir brīnišķīgi zināt, ka mūsu Debesu Tēvs mūs mīl — pat ar visām mūsu kļūdām! Viņa mīlestība ir tāda, ka, ja mēs padodamies, Viņš nekad nepadodas.

Mēs sevi redzam tikai tādu, kādi bijām vakar un esam šodien. Mūsu Debesu Tēvs redz mūs mūžības perspektīvā. Lai arī mēs varam būt apmierināti ar kaut ko mazāku, Debesu Tēvs nav. Tā kā Viņš redz mūs kā godības būtnes, mums ir iespējams kļūt tādiem.

Jēzus Kristus evaņģēlijs ir pārveidošanas evaņģēlijs. Tas paņem mūs kā zemes sievietes un vīriešus un attīra mūs par mūžības sievietēm un vīriešiem.

Šis attīrīšanas līdzeklis ir mūsu Kristum līdzīgā mīlestība. Nav sāpju, kuru tā nevar atvieglināt, nav rūgtuma, kuru tā nevar pārvietot, nedz naida, ko tā nevar mainīt. Grieķu dramaturgs Sofokls rakstīja: „Viens vārds atbrīvo mūs visus no visām dzīves vainām un sāpēm. Šis vārds ir mīlestība.”¹⁵

Visdārgākie un svētākie mūsu dzīves brīži ir tie, kuri ir piepildīti ar mīlestības garu. Jo lielāks ir mūsu mīlestības mērs, jo lielāks ir mūsu prieks. Visbeidzot — šādas mīlestības attīstība ir patiesi veiksmīgas dzīves mērs.

Vai jūs mīlat To Kungu?

Pavadiet laiku ar Viņu. Apceriet Viņa vārdus. Nemiet Viņa jūgu uz sevis. Meklējiet saprast un paklausīt, jo „šī ir Dieva mīlestība, ka turam Viņa baušļus.”¹⁶ Kad mēs mīlam To Kungu, paklausība vairs nav ciešanas. Paklausība kļūst viegla. Kad mēs mīlam To Kungu, mēs nemeklējam lietas, kas dod labumu mums, un pievēršam savu sirdi tam, kas svētīs un pacels citus.

Kad mūsu mīlestība uz To Kungu padziļinās, mūsu sirdis un domas kļūst patiesas. Mēs piedzīvojam „mūsu sirdīs varenu pārmaiņu, ka mums vairs nav tieksmes darīt ļaunu, bet pārtraukti darīt labu.”¹⁷

Brāļi un māsas, kad jūs lūgšanu pilni apdomājat, ko jūs varat darīt, lai palielinātu saskaņu, garīgumu un celtu Dieva valstību, apdomājiet savu svēto pienākumu mācīt citiem mīlēt To Kungu un citus cilvēkus. Tas ir mūsu esības galvenais mērķis. Bez žēlsirdības jeb tīras Kristus mīlestības — visam, ko varam paveikt, ir maza nozīme. Ar to — viss kļūst dzīvs un mundrs.

Kad mēs iedvesmojam un mācām citus turēt savā sirdī mīlestību, paklausību, brīvprātīga sevī ziedošana un kalpošana nāk no iekšienes. Jā, tiem, kuri dodas veikt mājskološanu, piemēram, pienākuma pēc, var piepildīt savu saistību. Bet tie, kuri veic mājskološanu, pateicoties neviltotai mīlestībai uz To Kungu un to sekotājiem, visdrīzāk to veiks ar pavisam citādāku attieksmi.

Atgriežoties pie mana sākotnējā jautājuma: „Kāda īpašība vislabāk raksturo mūs kā Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas locekļus? Es atbildētu: Mēs esam cilvēki, kuri mīl To Kungu ar visu savu sirdi, dvēseli un prātu, un mēs mīlam savus tuvākos kā sevi pašus.

Tas ir mūsu kā cilvēku raksturojums. Tas ir kā signāls pasaulei, kas signalizē par to, kura mācekļi esam.¹⁸

Pēdējā dienā Glābējs nejautās par to, kādi mums bija aicinājumi. Viņš neinteresēsies par mūsu materiālajam vērtībām vai slavu. Viņš jautās, vai mēs palīdzējām slimiem, devām ēdienu un dzērienu izsalkušajam, gājām pie tiem, kas cietumā, vai sniedzām palīdzību vājajiem.¹⁹ Kad mēs sniedzamies, lai palīdzētu mazākajiem no Debesu Tēva bērniem, mēs to darām Viņam.²⁰ Šī ir Jēzus Kristus evaņģēlija būtība.

Ja mēs patiešām vēlamies iemācīties, kā mīlēt, viss, kas mums jādara, ir jādodomā par mūsu Glābēja dzīvi. Kad mēs pieņemam Svētā Vakarēdiena simbolus, mēs atceramies lielāko piemēru mīlestībai visā pasaules vēsturē. „Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis Savu Vienpiedzimušo Dēlu.”²¹

Glābēja mīlestība uz mums bija tik liela, ka tā lika tieši Dievam, vislielākajam no visiem, trīcēt aiz sāpēm un asiņot katrā porā.²²

Pateicoties tam, ka Glābējs atdeva Savu dzīvību mūsu dēļ, mums ir cerības spožums, uzticība un drošība, ka tad, kad mēs atstāsim šo pasauli, mēs atkal dzīvosim kopā ar Viņu.²³ Caur Jēzus Kristus veikto Grēku Izpirkšanu mēs varam tikt attīrīti no grēkiem un būt kā mūsu Visuvarenā Tēva dāvanas saņēmēji. Tad mēs iepazīsim godību, ko Dievs „ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.”²⁴

Tas ir žēlsirdības pārveidojošais spēks.

Kad Jēzus Saviem mācekļiem deva jaunu bausli: „Ka jūs cits citu mīlat, kā Es jūs esmu mīlējis,”²⁵ Viņš iedeva tiem lielu atslēgu laimei šajā dzīvē un godībai nākamajā.

Mīlestība ir augstākais no visiem baušļiem — tajā pamatojas visi pārējie baušļi. Tā ir mūsu, kā dzīvā Kristus sekotāju, mērķis. Tā ir īpašība, kura, ja to attīsta, pilnveidos mūsu dzīvi.

Es sniedzu jums liecību, ka Dievs dzīvo. Viņa mīlestība ir bezgalīga un mūžīga. Tā plešas pār Visiem Viņa bērniem. Pateicoties tam, ka Viņš mūs mīl, Viņš ir devis apustuļus un praviešus, lai vadītu mūs šajā laikā. Viņš ir devis mums Svēto Garu, kas māca, mierina un iedvesmo.

Viņš ir mums devis Svētos Rakstus. Un es esmu pateicīgs vairāk, kā spēju izteikt, par to, ka Viņš katram no mums ir devis iespēju pieredzēt patiesu Kristu mīlestību.

Es lūdzu, lai mūsu sirdis varētu tikt piepildītas ar mīlestību un ka mēs varētu to izpaust mūsu Debesu Tēvam un citiem ar jaunu vīziju un jaunu ticību. Es liecinu, ka, ja mēs tā darām, mēs atklāsim lielāku dzīves bagātību, svētajā Jēzus Kristus Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. korintiešiem 12:31.
2. 1. korintiešiem 13:1.
3. Skat. 1. korintiešiem 13:1, 2.
4. Moronija 7:47.
5. Mateja 22:36.
6. Skat. Frederic W. Farrar, *The Life of Christ* (Salt Lake City: Bookcraft, 1994), 528–29.
7. Mateja 22:37-40.
8. 1. korintiešiem 8:3.
9. *History of the Church*, 4:227.
10. Galatiešiem 5:14.
11. Galatiešiem 6:2.
12. . *History of the Church* 5:498.
13. Mark L. McConkie, *Remembering Joseph: Personal Recollections of Those Who Knew the Prophet Joseph Smith* (2003), 57.
14. "Selflessness," 23, 2007. g. 23. sept., *Music and the Spoken Word*; pārraide pieejama www.musicandthespokenword.com/messages.
15. *Oedipus at Colonus, The Oedipus Cycle*, trans. Dudley Fitts and Robert Fitzgerald (New York: Harcourt Brace & Company, 1949), 161–62.
16. 1. Jāņa 5:3.
17. Mosijas 5:2.

18. Jāņa 13:35.

19. Mateja 25:31-40.

20. Mateja 25:31-40.

21. Jāņa 3:16.

22. Skat. M&D 19:18.

23. Jāņa 15:13.

24. 1. korintiešiem 2:9; skat. arī Jesajas 64:4.

25. Jāņa 13:34.